

עש"ק פ' ויגש — גיליון ט'

"די חסידישע ניגונים האָט אויף זיי געפועל'ט"

מתינות וגם בנגינה צ"ל כן.
 ח. קרה אצל כ"ק אדנ"ע שבאמצע כתיבת מאמר דא"ח — שהי' כותב ביאָרמולקע — הי' מפסיק, מניח מטפחת על הכתב, לובש הכובע ומנגן. ואמר: דאָס איז צוליב דעם אָפלייג פון ענין.
 ט. (שאל השואל: המשך מים רבים תרל"ו מתחיל מש"ק ולא מיו"ט כמו רוב המכריע של ההמשכים. וענה כ"ק אד"ש שלא שמע בזה איזה מסורת).
 יוד. כ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע איז געווען אויפגעלייגט פון חתונה כ"ק אדנ"ע און האָט פאַרבראַכט ווען דער טאַטע איז געווען אויף דער חתונה. ואמר אז: אַז רש"ב — כי כן הי' קורא לכל בניו וגם לחתנו הרמ"ל בר"ת - איז משיג אַ ענין לאמיתו. חסידים ווינשען זיך השגת המוחין ער ווייס אַז דער עיקר איז שעבוד הלב און אַז מ'האָט שעבוד הלב גיט מען השגת המוחין מלמעלה איז דאָמאָלס די השגה אַנ'אַנדערע און די מוחין אַנדערע.
 יא. שמעתי ממרה"ם שאמר אאזמו"ר מהרשנ"ע: פון זיין חתונה האָב איך שמחת הלב און חסידים ועלען האָבען שמחת המוח, אַלס אַ אויפגאַב גיב איך זיי דעם מים רבים. וסיים הרי"ם: אַז מ'איז געווען פאַרזאָרגט פון די וערטער כי הבינו בזה שמרמז...
 יב. (שאל הרש"ל במה הוא קוטב השינוי עתה. וענה כ"ק אד"ש:) כללות הציור הי' באו"א. דעם טאַטען האָט מען געקענט פון ביהמ"ד. אכו"ש לא הי' להם תפיסת מקום, ברויט מיט ציבעלע, במילא איז מען געווען איידעלער.

(סה"ש תש"ו-תש"י ע' 9 ואילך)

ר"ד ש"פ נח ה'תש"ו, בסעודת הלילה
 א. (הי' יאצ"ט של הרג"ד פאָהאָר). תרנ"ב בעת חתונת ר"מ האָרענ-שטיין הי' אז הרג"ד בליובאוויטש, א"ל כ"ק אאמו"ר נ"ע שאבקר אצלו ואסתכל במנהגיו ואשמע מה שיספר לי.
 סיפר לי: שמעתי מחסידים הרא-שונים (של אדה"ז), שנתקרב לחסידות ע"י התפלה בנגינה — די חסידישע ניגונים האָט אויף זיי געפועל'ט. וסיים (הרג"ד): הנני מתמרמר על שאיני מנגן — אף שהנני ג"כ כבד פה אין זה נוגע לי כ"כ — והנני חושב זה לי לעונש. וזלגו עיניו דמעות.
 סיים כ"ק אדמו"ר שליט"א: בכלל בכ"י שלו איז גיווען אַ בכ"י פנימית.
 ב. (הרש"ל סיפר שזקנו הרג"ד התארח בהיותו בנעוועל אצל השו"ב ר' חיים דוד לייך — העיר כ"ק אד"ש: בנערותו למד בסלוצק ואח"כ התקרב לעדת החסידים — בתחלה לא נשא חן בעיניהם בהיותו במרירות וכו' והם היו מורגלים בהתפשטות וכו', ואח"כ שמעוהו קורא תהלים: עד אנה תשכחני וגו' וזה עשה עליהם רושם גדול.
 אמר כ"ק אד"ש:) מזה מובן ג"כ מה שנדבר בכה"ס העבר אַז מיט אַ וואָרט חסידות קען מען לעבען אַ יאָר דאָס איז ווי אַ שוועבעלע מיט וועלכע מ'קען אַנצינדען אַ גרויסען פייער.
 ג. מ'דאַרף זעהן מ'זאָל אַנהייבען דאָוונען. מ'דאַרף ניט דוקא אַ סך חסידות, וויפל מ'לערנט קען מען זיך צוטראַגען און דאָוונען דערמיט. כ"ק אאמו"ר נ"ע אמר ע"ז: דער הינטער גרונט פון חסידות.
 ד. העיקר הוא שעבוד הלב. הרשד"ב באַריסאָווער [איז] געווען אַנגעלערנט דא"ח של אדהאמ"צ והצ"צ בקי בלקו"ת וכו'. פעם בא לליוב[אוויטש] ושאל את הצ"צ ענין מסובך בדא"ח. ענהו: תשאל את ר' זלמן קאַראַבעלניק — איש בעל השגה קטנה אבל מאריך בתפלה באמירת תהלים בבכ"י וכה"ג.
 הרשד"ב איז געוואָרען אַראָפגע-פאַלען באַ זיך ופעל שפלות גדולה. מתחלה לא הלך אל הרז"ק אבל העיקר עליו מענה הצ"צ שאינו מקיימו. וכעבור כשבעיים הלך אל הרז"ק ושאלו הענין, והלה התחיל לענות לו בהסברה טובה. ונתפעל הרשד"ב במאד. וישאלהו: מאין לך ידיעות כאלו, ויענהו: כי נתחנך אצל דודו מחסידי אדה"ז, שמע ממנו כי העיקר הוא שעבוד הלב ואח"כ באה ההשגה מעצמה באופן אחר.
 — ויספר הרשד"ב כל מאורע זה לכ"ק אדנ"ע בסיימו: מ'ווע[ר] [ר] ט באַ זיך אַראָפגעפאַלען אַז אַ משכיל קען רעדען 5 שעה און מ'האָפט זיך אַז דאָס פלוידערט מען.
 ה. נשכחו כמה ענינים מתהלוכות החסידים. וגם מה שזוכרים הוא בהג-שמה.
 ו. אמר כ"ק אדנ"ע: לכל חותם יש מפתח המיוחד לו. אבל אצל האומן יש כלי שע"י יכול לפתוח כל החותמות וזהו ענין הנגינה.
 ז. צוה לנגן ואמר שכ"ק אדנ"ע אמר שאוהב הוא בכל ענין

דין דנשיא דורינו נצח

דעם רבינו'ס קינדער

כל אלו שהכריזו זה"עחה "דין נצח", בודאי שכוונתם ב"דידן" היא — לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובמילא, עליהם לדעת שכל מה שבא בהמשך ל"דידן נצח", הרי זה

• הנצחון דנשיא דורנו

ולכן, כאשר עושים פעולה מסויימת — לא יתכן שהדבר ייעשה על דעת עצמו, היינו, שעומד ברשות עצמו, ו"כל הישר (או כל ה"קרומקייט"... בעינוי יעשה", ו"מי יאמר לו מה תעשה" — אלא "דידן נצח", נשיא דורנו, שבודאי ניצח, בדרכי נועם ובדרכי שלום.

וכידוע הפתגם שאמר נשיא דורנו כמה פעמים: חסיד הוא פיקח, ובמילא, אינו ממתין ומנסה אולי אפשר באופן אחר, אלא, הולך לכתחילה בדרכם של רבותינו נשיאינו, ובדורנו זה — לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

(משיחת י"ב שבט תשמ"ז)

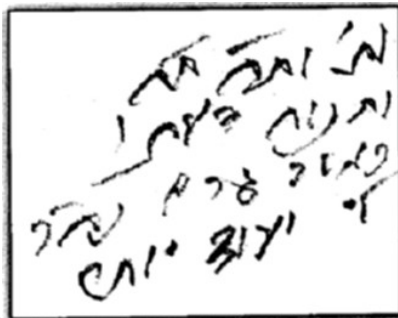
ולא מעוקצך

אחד מחסדיו הגדולים של כ"ק אדמו"ר האמצעי, החסיד ר' משה מאריאנוב, היה חתנו של אחד מחסידי טשרנוביל. לר' משה נולד בן וסעודת ברית המילה נערכה ברוב פאר והדר בשעה שהרה"ק ר' מרדכי מטשרנוביל היה בעיר. חתנו של ר' משה, שהיה מהחסידים הגדולים של הרה"ק ר' מאטעלע, היה בטוח שיכבדו את רבו הקדוש בסנדקאות ולכן הוא הזמין את ר' מאטעלע להיות סנדק. לאחר שהזמין את רבו שאל ר' משה את חתנו את מי הוא מתכוון לכבד בכיבוד זה? ר' משה השיב לו כי הוא עצמו רוצה להיות הסנדק. חתנו ידע כי אין מקום לויכוח בנידון כיון שר' משה היה בעל דעה תקיפה.

ר' מאטעלע הגיע על פי ההזמנה לברית והסנדק היה כצפוי ר' משה. אחרי הברית ניגש החותן לרבו והתחיל לפייסו ולבקש ולהתחנן שלא יקפיד על חתנו. (היה ידוע ומפורסם ש'הקפידא' של הרה"ק ר' מאטעלע עלולה להזיק מאד). אך ר' מאטעלע חייך ואמר לאותו חסיד בבדיחות הדעת: "אל לך לדאוג, קפידא שלי עלולה להזיק רק למי ש"מחזיק" ממני לפחות במשהו ("עטוואס") אבל חתנך הוא אינו מחזיק ממני כלל, (ע"ד שכל אבר צריך להיות קשור רק לראש שלו, וראש אחר אינו מענין אותו כלל...), במילא 'קפידתי' אינה יכולה להזיק לו כלל"...

כתב יד קודש

נת' ות"ח ת"ח
ותנוח דעתו
כאשר גרם נח"ר
לי ועוד יותר

עצמות ומהות כפי שיושב מעוטף בטלית מעל הראש...

הרבי סיפר שבשבתו בהמאסר נכנסו לחדר מאסרו ביום השבת כדי לצלם אותו, - עי"פ חוק המלוכה צ"ל בהמשרד של בית-הסוהר תמונה של כל אסיר. וכיון שמאיזה סיבה לא צילמו את הרבי קודם שהכניסוהו לתא מאסרו (הנקרא "צעלע"), באו לצלמו בתא מאסרו ביום השבת. באותה שעה - הי' זה בשעה השני' השלישית או הרביעית לאחר חצות - התפלל הרבי כשטליתו מכסה את פניו

("מיטן טלית איבערן קאפ"), וכשנכנסו לתאו וראוהו יושב כשטליתו מכסה את פניו - הלכו להם. לאחר משך זמן - שעה או שעה ומחצה (הרבי לא אמר כמה זמן) - באו עוה"פ. הרבי אחז עדיין באמצע התפלה, אבל טליתו לא היתה מכסה את פניו, וכשהבחין בהם בהכנסם עם כל ציוד הצילום ("מיט דעם גאנצן קלאפער-געצייג"), עשה איזו תנועה בידו ("אָ מאַך געטאַן מיטן האַנט") בהראותו שאינו יכול להפסיק עכשיו, ונבהלו והלכו להם. לאחר עוד משך זמן - שעה או שעה ומחצה - באו פעם שלישית, ואז אמר להם הרבי שכיון ששבת היום, אסור לו להצטלם. וכששמעו את דבריו, הלכו להם, ודחו את הצילום לזמן אחר.

מאורע זה הוא דבר פלא, וע"פ שכל אין לו מקום לגמרי:

אנשים אלה - אינם צריכים להתפעל מ"טלית", ואינם מתפעלים מ"טלית", ואדרבה: הם אסרו את הרבי בגלל היותו רב, רבי, שמתכסה בטלית!...

מהי איפוא הסיבה לכך שכאשר הרבי הי' אצלם, בד' אמות שלהם, סביבה שכולה שורצת באנשים שלהם, ובין ד' הכתלים שלהם, מקום שאין בו מזוזות - התפעלו ונבהלו בראותם את הרבי יושב כשטליתו מכסה את פניו, עד כדי כך שהסתלקו להם, בהבינם שאין להם מה לעשות כאן!... - היכן יש מקום לדבר כזה בשכל!...?

אלא מאי - מצד העצמיות של הרבי (שעמד בביטול עצמי ובתוקף עצמי) נפעל גם במציאות כזו שהניצוץ האלקי שבה נסתר ונעלם לגמרי עד לאופן שחתיכה נעשית נבילה (אלא שאעפ"כ נשארה מציאות הניצוץ), שכאשר מציאות זו רואה עצמות ומהות כפי שיושב מעוטף בטלית מעל הראש... אזי אין אצלם נתינת מקום כלל (לא מצד השכל, כיון שאצלם גופא הי' ענין שאינו שייך לשכל) לנסות לבלבל, כיון שכאן מתבטלת מציאותם ("זייער מציאות ווערט דאָ אויס מציאות"), ולא זו בלבד שאינם מבלבלים, אלא עוד זאת, שמסתלקים מהמקום, בראותם שאין להם מה לעשות כאן ("מיהאָט דאָ ניט וואָס צוטאָן")!...

(משיחת י"ב תמוז תשי"א, ת"ח מ"ח ג' ע' 195)

Thanks to Mendy Reicher for helping with the new design